

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Petry Weissové a soudce JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **P. D.**, zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Tomkem, se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. KK/418/SÚ/19-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 2020, č. j. 57 A 143/2019-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Karlovy Vary rozhodnutím ze dne 5. 3. 2019, č. j. 2601/SÚ/19, nařídil žalobci odstranění hospodářské budovy pro chov ovcí. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím prvostupňové správní rozhodnutí změnil tak, že prodloužil lhůtu k odstranění této stavby a ve zbytku jej potvrdil.

[2] Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u krajského soudu. V ní mimo jiné namítl, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by se zabýval jeho v pořadí již druhou žádostí o dodatečné povolení stavby podanou během odvolacího řízení o odstranění této stavby. Uvedl, že žalovaný měl řízení o odstranění stavby obligatorně přerušit podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a posoudit nejprve žádost o její dodatečné povolení.

[3] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Poukázal v něm na judikaturu, v níž se správní soudy zabývaly otázkou přerušení řízení o odstranění stavby na základě opakované žádosti o její dodatečné povolení. Krajský soud shrnul předestřená judikturní východiska tak, že podá-li účastník opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby poté, co byla jeho předchozí žádost pravomocně zamítnuta, nebo v průběhu odvolacího řízení, musí správní orgán posoudit, zda jde o žádost obstrukční či nikoli, a podle toho rozhodnout, zda se řízení o odstranění stavby přerušuje. Své rozhodnutí přitom musí správní orgán odůvodnit. V předložené věci krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud vydal žalobou napadené rozhodnutí, aniž by předtím posoudil, zda podaná opětovná žádost o dodatečné povolení stavby je či není důvodem pro přerušení řízení o odstranění stavby. Toto procesní pochybení však podle krajského soudu nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o odstranění stavby, neboť jeho výrok by byl stejný, i kdyby k této vadě řízení nedošlo. Krajský soud poukázal na stěžovatelův postup v obou řízeních (o dodatečné povolení stavby a o odstranění nepovolené stavby). Uvedl, že stěžovatel svoji opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby ničím neodůvodnil a ani k ní nepřiložil žádné podklady, jež by odůvodňovaly přijetí jiného závěru než v případě zamítnutí předchozí prvotní žádosti. Poznamenal rovněž, že se stěžovatel proti rozhodnutí, jímž prvostupňový správní orgán přerušil řízení o dodatečné povolení stavby (zahájené na základě opakované žádosti), nijak nebránil a že žalovanému, jenž v danou dobu rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, podání opakované žádosti neoznámil a ani mu nenavrhoval přerušení odvolacího řízení. Na základě těchto skutečností krajský soud dospěl k závěru, že opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby měla obstrukční charakter, a proto žalovaný nebyl povinen odvolací řízení proti rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolené stavby přerušit.

[4] Námitku, že opakovaná žádost mohla být s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18-1, posouzena podle § 101 písm. b) správního řádu, označil krajský soud za nedůvodnou. Krajský soud uvedl, že provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu lze tehdy, jestliže nové rozhodnutí vyhoví žádosti, jež byla pravomocně zamítnuta. Námitka se podle krajského soudu míjí s předmětem řízení, neboť směřuje do meritorního rozhodnutí o jeho dodatečné žádosti, což v předložené věci nebylo předmětem řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tyto kasační důvody stěžovatel spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky, zda žalovaný byl povinen přerušit řízení o odstranění stavby do doby rozhodnutí o opětovné žádosti o její dodatečné povolení, v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v nevypořádání všech žalobních námitek a v jiné vadě řízení mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tu stěžovatel shledal v úvahách krajského soudu, kterými měl nezákonně domýšlet, co měl stěžovatel ve správním řízení učinit, aby byl v opakované žádosti o dodatečné povolení stavby úspěšný.

[6] K prvnímu důvodu kasační stížnosti – nesprávnému posouzení právní otázky, zda byl žalovaný povinen na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby přerušit odvolací řízení o její odstranění, stěžovatel uvedl, že krajský soud zcela pominul, že správní orgány jeho opakované žádosti nevěnovaly žádnou pozornost. I v případě opakované žádosti jsou totiž podle něj povinny žadateli pomoci odstranit její případné vady. Judikatura správních soudů, kterou krajský soud v napadeném rozsudku citoval, pak podle něj potvrzuje, že neodůvodněné pominutí opakované žádosti o dodatečné povolení stavby má za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

[7] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel shledává ve skutečnosti, že se krajský soud nezabýval jednou z jeho stěžejních námitek, jíž upozorňoval na vadný postup stavebního úřadu. Ten totiž, ačkoli měl postupovat přesně opačně, přerušil řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, aby vedl řízení o předběžné otázce o odstranění stavby.

[8] Jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se měl krajský soud dopustit nepřípustnou výtkou, že se stěžovatel proti usnesení o přerušení řízení o opakované žádosti o dodatečné povolení stavby neodvolal a že správním orgánům nenavrhl, aby přerušily řízení o odstranění stavby. Tyto povinnosti však stěžovateli zákon neukládá. Stavební úřad tím, že nesprávně přerušil řízení o opakované žádosti o dodatečné povolení stavby a že nevydal usnesení o přerušení či nepřerušení řízení o odstranění stavby, mu znemožnil žádost (o dodatečné povolení stavby) doplnit. V řízení o žalobě přitom poukazoval na nové důvody opakované žádosti, jimiž mohl svoji opakovanou žádost doplnit a odůvodnit – černá stavba se nachází mimo lokální biokoridor; černou stavbu by bylo možné povolit i podle současně platného územního plánu, podle kterého jsou předmětné typy staveb podmíněně přípustné, nenacházejí-li se na plochách zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“), přičemž stěžovatel již jednal s orgánem ochrany ZPF o odnětí dotčených pozemků ze ZPF. Stěžovatel má za to, že krajský soud nebyl oprávněn posuzovat, co měl v řízení o opakované žádosti učinit, a měl posuzovat pouze předložená fakta. Jestliže tedy posuzoval to, co neměl, pak se podle stěžovatele dopustil podobné vady, jako když soud „překročí žalobní body“. Popsaná vada řízení tak podle něj mohla mít vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení vznesených námitek dospěl k závěru, že navzdory nesprávným důvodům, na kterých krajský soud zčásti založil své rozhodnutí, není kasační stížnost důvodná.

[11] Možnost takto rozhodnout vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008-68, podle kterého „[v] případě zamítavého rozsudku krajského soudu založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány.“

[12] Nejvyšší správní soud posoudil nejdříve námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť existence takové vady mu zpravidla neumožňuje přezkoumat námitky věcného charakteru a bez dalšího proto vede k jeho zrušení. Stěžovatel má za to, že krajský soud nevypořádal jednu z jeho stěžejních námitek. V ní namítal, že stavební úřad nesprávně přerušil řízení o opakované žádosti o dodatečné povolení stavby z důvodu řízení její odstranění. Domnívá se rovněž, že krajský soud dostatečně nereagoval na žalobní námitky, že o opakované žádosti nebylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného rozhodnuto, a proto bylo předčasné hovořit o jejím obstrukčním charakteru.

[13] Aby bylo napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, muselo by jít o nevypořádání takových námitek, které tvoří základ žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Úkolem soudu totiž není odpovédět na každou dílčí námitku, ale vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Vypořádá-li soud stěžejní žalobní námitky, zpravidla tím vypořádá i ty dílčí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupný na www.nalus.usoud.cz).

[14] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Krajský soud na postup žalovaného (tedy na stěžejní žalobní námitku) reagoval, když v bodě 31 napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný pochybil, pokud „*napadené rozhodnutí vydal, aniž předtím posoudil, zda podaná opětovná žádost o dodatečné povolení stavby důvodem pro přerušení řízení je či není.*“ Tímto závěrem tak implicitně vypořádal i námitku, již stěžovatel upozorňoval na vadný postup stavebního úřadu. Jestliže totiž podle krajského soudu žalovaný pochybil tím, že

pokračování

neposoudil, zda je na místě přerušit na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby řízení o její odstranění, pak z tohoto závěru implicitně vyplývá rovněž to, že pochybil i stavební úřad, který řízení o dodatečné povolení stavby zahájené na základě této opakované žádosti přerušil místo toho, aby o podané žádosti informoval žalovaného. Krajský soud následně vysvětlil, proč pochybení žalovaného nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a proto lze vypořádání této námitky plně přezkoumat.

[15] Stěžovateli je třeba dát za pravdu v tom, že krajský soud nereagoval na jeho námitku o předčasnosti závěru, že jeho opakovaná žádost byla pouze obstrukční. Otázka obstrukčního charakteru opakované žádosti však, jak Nejvyšší správní soud vysvětlí níže, nebyla pro posouzení předložené věci významná, a proto nevypořádání této námitky nemohlo mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná.

[16] Jedinou kasační námitkou schopnou ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku je námitka, v níž stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný nebyl povinen přerušit řízení o odstranění stavby na základě stěžovatelovy v pořadí již druhé žádosti o její dodatečné povolení. Domnívá se, že ani blanketní podání takové žádosti jej této povinnosti nezavazuje, neboť žalovaný je podle § 45 odst. 2 správního řádu povinen vyzvat žadatele nejdříve k odstranění vad žádosti. Poukazuje také na to, že v důsledku přerušení řízení o opakované žádosti o dodatečné povolení stavby objektivně neměl ani příležitost svoji žádost doplnit.

[17] Otázku, zda a za jakých okolností je správní orgán povinen řízení o odstranění stavby přerušit a posoudit nejdříve opakovanou žádost o její dodatečné povolení, Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře zodpověděl. Závěry této judikatury beze zbytku reagují na stěžovatelovy námitky a lze z nich proto vycházet i v nyní posuzované věci.

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34, ve kterém jeho šestý senát provedl výklad § 129 stavebního zákona k otázce, kdy je třeba řízení o odstranění stavby přerušit. Výklad se však týkal zákonného znění, jež bylo účinné před novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., který s účinností od 1. 1. 2013 do druhého odstavce tohoto ustanovení zakotvil třicetidenní lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku posuzoval situaci, kdy žalobce požádal o dodatečné povolení stavby, avšak svojí žádost nedoplnil a stavební úřad, aniž by jeho žádost věcně posoudil, řízení zastavil a pokračoval v řízení o odstranění stavby, v němž následně rozhodl o nařízení odstranění stavby. Proti nařízení odstranění stavby se žalobce odvolal. V odvolání mimo jiné uvedl, že znovu požádal o dodatečné povolení stavby. S odvoláním a později ani se svojí žalobou však nebyl úspěšný. Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnosti vyhověl a obě rozhodnutí (soudní a správní) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V rozsudku dospěl k několika závěrům: i) *k přerušení řízení stačí pouhé podání žádosti o dodatečné stavební povolení, přičemž neúplnou žádost musí stavebník v přiměřené lhůtě doplnit k výzvě úřadu podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu*, ii) *žádost o dodatečné povolení stavby lze podat kdykoli v průběhu řízení o odstranění stavby, a to i během řízení odvolacího*, iii) *znění stavebního zákona novelizované zákonem č. 350/2012 Sb., obsahuje třicetidenní lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, což*

může představovat určité zpřísnění vůči žadatelům o dodatečné stavební povolení, iv) stavební úřad může odmítnout přerušit řízení o odstranění stavby, jestliže podání opakované žádosti je zjevně účelové a obstrukční.

[19] Na tento rozsudek navázal desátý senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41, v němž uvedl, že žalovaný nebyl povinen řízení o odstranění stavby přerušit na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť „stěžovatelé tuto žádost již jednou podali a řízení proběhlo. S první žádostí však neuspěli. Ve vztahu k tomuto prvému řízení o dodatečném povolení stavby bylo řízení o odstranění stavby přerušeno v souladu s § 129 odst. 2 větou čtvrtou stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti). Pokud však v průběhu odvolacího řízení stěžovatelé započali s odvoláním na nové skutečnosti další řízení o dodatečném povolení stavby, nemůže mít taková skutečnost sama o sobě vliv na řízení o odstranění stavby (...). V nynějším případě tedy nebyl žalovaný povinen řízení přerušit podle § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona (tato povinnost se dle výslovné dikce § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., vztahuje jen na žádosti podané ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby).“

[20] Ke stejnému výkladu dospěl i sedmý senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 As 108/2021-54, poukázal mimo jiné i na odbornou literaturu, jež predestřená judikurní východiska potvrzuje (viz Malý, S.: *Stavební zákon. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2013, komentář k § 129 stavebního zákona, přístupný v systému ASPI: „Právní úprava platná od 1. 1. 2013 na rozdíl od dřívější právní úpravy, výslovně stanoví, že stavební úřad musí v oznámení zahájení řízení stavebníka nebo vlastníka stavby poučit o možnosti podat ve stanovené 30 denní lhůtě žádost o dodatečné povolení stavby, a pokud tak stavební (vlastník stavby) v této lhůtě učiní, stavební úřad řízení její odstranění přeruší.“; nebo Průcha, P., Gregorová, J.: *Stavební zákon. Praktický komentář*. Leges, 2017, komentář k § 129 stavebního zákona, přístupný v systému ASPI). Sedmý senát v uvedeném rozsudku rovněž zdůraznil, že výklad § 129 stavebního zákona přijatý šestým a desátým senátem k uvedené otázce nevychází pouze z obstrukcí účastníků daných řízení.

[21] Z uvedeného pro předloženou věc vyplývá, že za situace, kdy stavební úřad již jednou žádost o dodatečné povolení stavby projednal a následně ji zamítl, není jeho povinností, a ani povinností odvolacího správního orgánu, na základě opakované žádosti (podané po uplynutí k tomu stanovené lhůty) přerušit řízení o odstranění stavby. Stěžovatel se proto mylí, pokud z výše uvedeného rozsudku šestého senátu Nejvyššího správního soudu dovozuje, že žalovaný byl povinen na základě jeho opakované žádosti o dodatečné povolení stavby přerušit řízení o její odstranění. Šestý senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozsudku na podkladě ke stavebníkovi méně přísné právní úpravě posuzoval situaci, kdy stavební úřad první žádost o dodatečné povolení stavby věcně neprojednal, neboť řízení o ní zastavil pro nedoplnění podkladů. V předložené věci však stavební úřad stěžovatelovu první žádost o dodatečné povolení stavby věcně projednal a poté ji zamítl. K jeho opakované žádosti o dodatečné povolení stavby podané až po uplynutí k tomu stanovené třicetidenní lhůty proto nebyl povinen přihlížet, neboť zákon mu tuto povinnost již neukládá (viz § 129 odst. 2 věta čtvrtá stavebního zákona – „[p]okud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební

pokračování

úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.“). Žalovaný proto nebyl ani povinen stěžovatele před rozhodnutím o nařízení odstranění stavby vyzvat k doplnění jeho opakované žádosti a nebyl ani povinen před tímto rozhodnutím odůvodněným usnesením rozhodnout, že toto řízení nepřerušuje.

[22] Stěžovatel má sice pravdu v tom, že žalovaný mohl řízení o odstranění stavby přerušit podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Toto ustanovení však žalovaného pouze opravňuje zvážit, zda řízení kvůli předběžné otázce přeruší, avšak přerušeni mu pro existenci předběžné otázky neukládá. Důvody opakované žádosti, na které se stěžovatel v žalobě a v kasační stížnosti odvolával (blíže nespecifikované jednání s orgánem ochrany ZPF o odnětí dotčených pozemků ze ZPF, příslib změny územního plánu) nemohou mít na zákonnost černé stavby a tedy ani na výsledek řízení o jejím odstranění žádný vliv. Žalovaný proto nepochybil, pokud ani podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o odstranění stavby nepřerušil.

[23] Úvahami, v nichž stěžovatel spatřuje jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., krajský soud odůvodňoval pouze svůj závěr o obstrukčním charakteru opakované žádosti o dodatečné povolení stavby. Tato otázka však na zákonnost postupu žalovaného neměla žádný vliv, a proto se krajský soud nemohl těmito úvahami dopustit jiné vady řízení, jež by mohla ovlivnit zákonnost jeho meritorního rozhodnutí ve věci.

[24] S krajským soudem lze konečně souhlasit i v tom, že námitka stěžovatele, v níž poukazoval na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18 a nutnost posoudit jeho opakovanou žádost podle § 101 písm. b) správního řádu, je nedůvodná. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že jeho opakovaná žádost má své opodstatnění, a proto by měl mít příležitost svoji černou stavbu zlegalizovat. Důvody, které v žalobě a v kasační stížnosti k legalizaci stavby uvedl, však závěru o opodstatněnosti jeho opakované žádosti zjevně nenasvědčují – stavbu nelze povolit jen na podkladě příslibu, že dojde ke změně územního plánu či k odnětí pozemků ze ZPF. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem, že tato námitka se mýlí s předmětem řízení, neboť směřuje do meritorního rozhodnutí o jeho dodatečné žádosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Lze tedy uzavřít, že krajský soud sice dospěl ke správnému závěru, že žalovaný nepochybil, pokud řízení o odstranění stavby na základě opakované žádosti o její dodatečné povolení nepřerušil, avšak vycházel přitom z nesprávných úvah. Pro posuzovanou věc bylo irelevantní, zda opakovaná žádost byla či nebyla obstrukční, neboť jedinou významnou okolností byla skutečnost, že žalovaný se (první) žádostí o dodatečné povolení stavby věcně zabýval a poté ji zamítl, a proto nebyl povinen na základě opakované žádosti podané až po uplynutí k tomu stanovené třicetidenní lhůty řízení o odstranění stavby přerušit. Jelikož Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek přezkoumatelným, skutková zjištění byla mezi stranami nesporná, řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a kasační soud při přezkumu rozhodnutí krajského soudu nepřekročil rámec vytyčené právní otázky týkající se podmínek, za kterých je stavební úřad či odvolací

správní orgán povinen přerušit řízení o odstranění stavby, jíž se zabýval i krajský soud v řízení o žalobě, nejsou nyní přijaté závěry nijak překvapivé, a proto kasační soud opravňuje k tomu, aby argumentaci krajského soudu korigoval vlastní úvahou, která však rovněž vede k zamítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené důvody tedy neshledal napadený rozsudek nezákonným, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* jako nedůvodnou zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady mu však nad rámec běžné úřední činnosti v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. srpna 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu